opusdei.org

"Deixa'l que t'exigeixi!"

Déu ens estima infinitament més del que tu mateix t'estimes... Deixa'l, doncs, que t'exigeixi! (Forja, 813)

17 de desembre

El Senyor coneix les nostres limitacions, el nostre personalisme i la nostra ambició: la nostra dificultat per oblidar-nos de nosaltres mateixos i donar-nos als altres. Sap què és no trobar amor, i veure que aquells mateixos que diuen que el segueixen, només ho fan a mitges.

Recordeu les escenes tremendes que ens descriuen els Evangelistes, en què veiem els Apòstols plens encara d'aspiracions temporals i de projectes solament humans. Però Jesús els ha elegit, els reté amb Ell, i els encomana la missió que havia rebut del Pare.

També ens crida a nosaltres, i ens pregunta, com a Jaume i a Joan: *Potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum?*: esteu disposats a beure el calze —aquest calze del lliurament complet a l'acompliment de la voluntat del Pare— que jo em disposo a beure? *Possumus!*; sí, hi estem!, és la resposta de Joan i de Jaume. Vosaltres i jo, ¿esteu seriosament disposats a complir, en tot, la voluntat del nostre Pare Déu? ¿Hem donat al Senyor el nostre cor sencer, o bé continuem aferrats a nosaltres mateixos, als nostres interessos, a la nostra comoditat, al nostre amor propi? ¿Hi ha res que no

respon a la nostra condició de cristians i que fa que no vulguem purificar-nos? Avui se'ns presenta l'ocasió de rectificar. (És Crist que passa, 15)

pdf | document generat automàticament des de https://opusdei.org/ca-es/dailytext/deixal-que-texigeixi/ (21/01/2026)